

Molnár Márk

Luther

kora

1

A városra fokozatosan ráhűlt az éjszaka. Az égbolt sötét bőréen már imitt-amott megjelentek az első parányi ezüstös himlőhelyek. Felfröccsentve, szétszóródva. Csodálatos, végtelen mindenség. Egy búra a halandó lelkek fölött. Még néztem felfelé és az égboltot kémleltem egészen megszádultem. E hatalmas sötét ponyva alatt apró ponttá zsugorodtam. Akár egy hangya az emberi léptek között. Leereszkedtem törökülésbe és felnyitottam a dobozos söröm. Közben Normant és Luthert figyeltem. Elégedetten lóbálták a lábukat a szellőző betonperemén és dohányoztak. Itt lógunk. Leosztva ezt heti három portyára. Kábé ennyiszor ugrottunk fel ide a már közel három évtizedet megélt harminclakásos társasházunk kátránypapírral bevont legeslegfelső szintjére, ahol a végtelen határ a csillagos ég. Néha egyedül is elidőztem itt. Csak néztem a végtelenbe nyúló város ködös és képtelenül kifakult színeit és arra gondoltam, hogy a magány néha nem is olyan rossz. Megtisztít sok cudar élménytől, amit egy közösségen belül az elkerülhetetlen konfliktusok

gyakorta felidéznek. Eltörli a társadalmi különbségeket, a kasztokat bármilyen jellegűek legyenek is azok. Szóval minden olyan hűhót, ami egyik pillanatról a másikra kicsapja a biztosítékot. BANG! És nincs más hátra, ölni akarsz. A két hét leforgása alatt nem sok minden történt itt velünk. Mondhatni semmi. Marháskodtunk és egyszeregyszer hajnalig ütöttük a blattot. Az egyetlen olyan élmény, ami ebben a pillanatban megrohan az a nap volt, mikor némi unszolásra felvárásoltuk Nesztát ide fel, erre a szent placra. Emlékszem a lépcsőház bejáratáig elbotorkált szegény ott viszont valamiért feladta. Egyszerűen megmakacsolta magát. Így hozzá segítettük a megfelelő döntéshez. Ugyan kissé erőszakos és semmi esetre sem illendő módon, de akkor még magasan tettünk a nemek közti etiketre. A tenyeremet a szájára tapasztottam Norman pedig az ujjait a nyakára fonta, így vonzoltuk fel ide a tetőre. Soha sem titkoltam, hogy rühelltem azt a lányt. De nem a külsejét, mert az tíz pontos volt. Egyszerűen a viselkedését, mert az irritáló volt és gonosszá tett engem legbelül. A lány az iskola igazi díszpintye volt. Úgy járt-kelt a folyóson, hogy alig érte a földet a lába. Billegett is hozzá eleget csak egy pávatoll hiányzott már formás kis hátsójából. Minden lány őt irigyelte kivéve azokat, akiket ő irigyelt, ha egyáltalán volt ilyen. A sulis udvarán mindig parádézott. Őt vagy hat udvarhölgyével együtt kuncogott, fintorgott és mutogatott a slamposabb csajokra. Tette a szépet és dúskált a nyálcsorgató, bambán tébláboló tekintetek között. Ezért egyik délután úgy döntöttünk,

hogy megleckéztetjük. Normanért látszólag oda volt. Igaz nem mutatta, de lerítt róla. Norman így szoba elegyedett vele és még egy randit is megpendített. Bár a lány húrjai első próbálkozásra megpendíthetetlenek voltak, de Norman valami rejtett technikát vethetett be nála. Talán a sármja az acélkék szeme vagy a szabályosan metszett arcélei nyűgözték le Neszta tökéletes szépségre kalibrált vizuális radarjait. Végül a hangolás idővel mesterire sikeredett és dalra fakasztotta a kis madarunkat. Először a nyakát simogattuk majd a formáját lapogattuk és végül egy pajzán és értékes hangszerré vált a kezünk alatt. Törékennyé és sérülékennyé. Szerencsétlen próbálta eljátszani reszketeg húrjain a kétségbeesettség hangjait, de nem voltunk jó közönség így csak játszottunk rajta és figyelmen kívül hagytuk halk sikolyait. Norman egész idő alatt csak röhögött és két mozdulat között a sörös üvegéhez kapott. Én is ittam, de én nem röhögtem. Nekem csak állt a farkam. Normannal aztán számtalan ilyen aljas kis ügyletekbe keveredtünk. Megaláztunk megadó gyáva arcokat. Fantáziánk nem ismert határokat.

A srácnak nehéz gyermekkor jutott. Az apja katona volt és egyben egy erőszakos fasiszta barom. Emellett alkoholista és erősen gyógyszerfüggő. Az évek alatt módszeresen kiölte gyermekéből az emberség és az együttérzés fogalmát. Norman anyja rákban halt meg így ő az apjával maradt. Pubertás kora megsínylette ezt az apa fia kapcsolatot. A keserűség és a közöny fekete tintapacát fröcskölt Norman lelkére. A fiú nemigen volt a szavak embere. Leginkább tettei igazolták

legtöbbször helytelen döntéseit. A felelősség, mint morális érték, nála elveszett. Ez nála ismeretlen fogalomnak számított. Egyszer összeültünk és elmondott egy történetet. „A halál whisky szagú leheletéről.” Csak amikor végighallgattuk, akkor döbrentünk rá, hogy ezzel a sztorival nem egy gyönyörű főnix madárként, hanem egy rusnya kopasznyakú keselyűként tért vissza a múltjából a jelenbe.

Norman aznap tíz kemény percet késett hazulról. Benyitott az ajtón és belépett az előszobába. Lerakta a kabátját és levette a cipőjét. A lakásban csak egyetlen helyiségben világított a lámpa.

Norman próbált hangtalanul és meglapulva bekúszni a szobája ajtaján, de ez a kísérlete kudarcba fulladt.

– Nocsak-nocsak, a kis szarkupac haza tolt a képét – mondta Norman apja és a karjánál fogva berángatta a konyhába. Lenyomta egy székre. Felemelte a poharát az asztról és felhajtotta, ami benne volt. Búzlött a konyha a verejtéktől és az olcsó whisky szagától. Norman, épphogy el nem hányta magát.

Figyelte a konyhaasztalt, amin egy félig üres whiskys üveg és egy vizespohár állt. Mellette pedig ott terpeszkedett a fegyver. Egy 38-as nikkelezett Smith and Wesson a szebbik fajtaból, amivel az apja időnként üres és részeg napjaiban kiment és agyaggalambokra lövöldözött a város szélén az erdőben. Felült a motorjára a fegyverrel egy becsomagolt piás üveggel, és útnak indult megkeresni a társait.